

[Inger Gautier Schmit.]

keligt stillede, maa Staten ikke gennem Direktiver og Lovregler lægge den mindste Hindring i Vejen.

Saadan som Lovforslaget nu foreligger, vil Venstre kunne gaa med til dets Vedtagelse, men jeg beklager, at Landstingets Betænkning er saa overordentlig kortfattet. Selvfølgelig er det meget prisværdigt ikke at bruge overflødige Ord— og Landstinget staar i saa Henseende meget højt over det høje Folketing —, men man kunde dog nok ønske, naar man faar et Lovforslag oversendt, der er saa forskelligt fra det oprindeligt forelagte, at faa nogle Oplysninger, der kunde begrunde Ændringen af Lovforslaget, nogle Bemærkninger om, hvilken Paavirkning Udvalget har været udsat for, siden man har kunnet ændre sin Mening, som sket er.

Men muligvis kan den højtærede Socialminister oplyse det, jeg synes mangler i Landstingets Betænkning, nemlig om der er forhandlet med de private Institutioner, om disse har udtalt Sympati og kan tiltræde den Tilsynsform som Lovforslaget angiver, og om Landstinget i det hele taget har haft Forhandlinger med alle dem, som har Interesse i dette Lovforslags forskellige Bestemmelser. Resultatet af Lovforslaget skulde jo gerne være, at det ikke alene blev renholdte og velholdte Hjem, hvor disse mange omrejsende Mennesker kunde faa Søvnmad og Mad, Klæder og muligvis Arbejde; men det, der har været den stærkeste Drivkraft i mange af disse Hjem, skulde gerne bevares, nemlig at man, foruden at møtte dem og give dem Søvnmad, benytter Lejligheden til at rette dem op som Mennesker, til at give dem en fornyet Optimisme og Arbejdsglæde og en Styrkelse af deres Selvfølelse i Ordets bedste Forstand, saa at deres Følelse af Menneskeværd kunde bevares i Arbejdets Glæde.

Alt dette mener jeg kun kan ske, hvis det frie Initiativ kan faa Lejlighed til at udfolde sig, saaledes som det hidtil har kunnet paa dette Omraade.

Vesterager: Det foreliggende Lovforslag er kommet til dette høje Ting enstemmigt vedtaget i Landstinget, og jeg skal ikke her rejse nogen stor Debat om Betimeligheden af det, men naar man staar over for saadant et Lovforslag, er der adskillige Spørgsmaal, der nok kan melde sig, og som det dog vel har nogen Interesse at faa klaret.

Det kan ikke nægtes, at der er en Strøm

af Mennesker — og denne Strøm er ikke blevet mindre i Aarenes Løb —, som er slaaet fuldstændig ud paa Grund af de haarde Tider, vi lever under, og som derfor maa søge Ly der, hvor der paa en eller anden Maade kan findes et Fristed for dem, og hvor de maaske ogsaa kan prøve paa at opøve sig i regelmæssigt Arbejde, saaledes at de paa ny kunde gaa ud i praktisk Virksomhed. Det er en Selvfølge, at man gerne vil tage alle de Hensyn til disse Mennesker, som det er muligt at tage fra de filantropiske Virksomheders Side, og der er jo, ud fra Barmhjertighedshensyn over for disse ulykkelige Mennesker, oprettet adskillige saadanne Institutioner her i Landet. Det er derfor ogsaa af Betydning, hvilken Lovgivning man gennemfører over for disse Institutioner.

Den højtærede Socialminister har gjort Rede for de Ændringer, der er foretaget i Landstinget, og jeg skal ikke komme dybere ind paa dem. Jeg har ikke noget at indvende imod, at man nedsetter de foreslaaede Udvalg i de forskellige Amter. Der er ingen, der ønsker, at disse Institutioner paa nogen Maade skal være lukkede; jeg tror ogsaa, man kan sige, at de allerfleste af dem har gjort, hvad de kunde for at komme til at ligge aabent for alle, som har Lyst til at se, hvordan der bliver arbejdet. De allerfleste Institutioner har netop Grund til dette, fordi de skal leve af Tilskud og frivillige Gaver; derfor er det en Selvfølge, at de maa være aabne, saaledes at Folk virkelig kan faa et Indtryk af, hvordan der arbejdes, og derigennem faa Interesse for at støtte Institutionerne. Der gives jo ogsaa til forskellige Institutioner Tilskud fra det offentlige, og man kan derfor ikke sige saa meget imod, at der ønskes et saadant Udvalg til i nogen Maade at føre Tilsyn.

Men jeg vil dog bede den højtærede Socialminister forstaa, at det ogsaa har den allerstørste Betydning, saaledes som det blev fremhævet af Ordføreren for Venstre, at Institutionerne i nogen Maade kan være Fristeder. Det skal ikke være saadan, at man tænker sig, at der kunde man maaske ved Politiets Hjælp faa Oplysninger om et eller andet Menneske, som man gerne vilde have nogle Oplysninger om, saaledes at disse Mennesker kommer til at føle, at her er der et vist Jagtterræn for Politiet. Saa bliver disse Steder nemlig ikke det, de skulde være, Fristeder for disse ulykkelige Mennesker, men saa bliver de bange for at trykke derind, fordi det i Stedet for Fristeder bliver Indelukker, hvor man rigtig for Alvor